ఆకలి

రావినూతల సువర్ణాకన్నన్

లాయర్ రాజశేఖరంగారి చెల్లెలి పెళ్లి అట్టహాసంగా జరిగిపోయింది.

ఆకాశమంత పందిరి. భూదేవంత అరుగు అన్నట్టు అతివైభవంగా చెల్లెలి పెళ్ళిచేసి నలుగురి చేత 'సెభాష్' అనిపించుకున్నారు.

దాదాపు అందరి భోజనాలు అయిపోయాయ్. మేళగాళ్ళు ఓ మూలగా పడుకుని కునుకు తీస్తున్నారు.

పిల్లలు పందిట్లో ఆడుకుంటూంటే, పెద్దలు రాజకీయాల దగ్గర్నించి పాకశాస్త్రం వరకు తిరగేస్తున్నారు.

రాజశేఖరం తల్లిదండ్రులు కూతురికి కన్యాధారపోసి నిశ్చింతగా కునుకు తీస్తున్నారు.

రాజశేఖరం సాయంత్రం జరగబోయే డేన్స్ ప్రోగ్రాం అరేంజ్ చెయ్యడంలోను, అతని భార్య మాధవి తెల్లవారుఝామున జరగబోయే, అప్పగింతలకి ఏర్పాట్లు చెయ్యడంలోనూ హడావిడిగా ఉన్నారు.

మేడ పక్కగా పడేసిన ఎంగిలి విస్తళ్ళకోసం కుక్కలు కాట్లాడుకుంటున్నాయి.

పందిరి వైపు రాబోతున్న ముష్టివాళ్లని తరిమికొడుతున్నారు నౌకర్లు.

రాజశేఖరం కూతురు ఎనిమిదేళ్ళ స్వప్న పట్టులంగా ఎత్తి పట్టుకుని మెల్లగా తల్లి దగ్గరికొచ్చింది.

అప్పగింతల్లో పెళ్ళివారికి పెట్టబోయే బట్టలు బొత్తులుగా పెడుతున్న మాధవి అడుగుల చప్పుడుకి ఓసారి వెనక్కితిరిగి కూతుర్ని చూసి —

''పందిట్లో ఆటలు అయిపోయాయా ?'' నవ్వుతూ అని తన పన్లో పడిపోయింది.

తల్లి మెడకి చేతులు పెనవేసి —

''అమ్మా !'' అంది స్వప్న.

''ఏమిటమ్మా ?'' అంది మాధవి తల తిప్పకుండానే.

''నాకు ... నాకు ఆకలేస్తోందమ్మా !'' మెల్లగా అంది స్వప్న.

తుళ్ళిపడింది మాధవి.

పుట్టిం తర్వాత స్వప్న 'ఆకలి' అని అడగడం అదే మొదటిసారి.

''ఏమిటి ?'' అంది తను పొరపాటుగా విందేమోనని.

''నాకు ఆకలేస్తోంది అన్నం పెట్టవూ ?'' మళ్ళీ అంది స్వప్న.

చేతిలోని పని ఆపి చటుక్కున లేచి —

''నువ్వు... అన్నంతిన్లేదూ ?'' కూతుర్ని పొదివి పట్టుకుని అంది మాధవి.

''ఊహూ !'' అదోలా కళ్ళుతిప్పుతూ అంది స్వప్న.

పిడుగు పడ్డట్టు చూసింది మాధవి.

''పాపిష్టిదాన్ని! ... బిడ్డ అన్నం తిన్నదో

లేదోకూడా చూసుకోలేదు.'' నొచ్చుకుంటూ స్వప్నని తీసుకుని వంటింటికేసి నడిచింది.

''అమ్మా! ... నేను మేడమీద నా గదిలో కూర్చుని తింటాను. అక్కడికే తీసుకురామ్మా!'' అంది స్వప్న.

మాధవి ఓ కేరియర్‌లో అన్నం కూరలు, మరో కేరియర్‌లో పిండివంటలు పెట్టి మేడమీదికి తీసుకెళ్లింది.

ఓ అరిటాకువేసి అన్నీ వడ్డించి —

''తినుతల్లీ!'' అంటూ ఓ స్వీట్ కూతురి నోట్లో పెట్టింది. ఆవురావురుమంటూ తింటున్న ఆ పిల్లని చూసి మరోసారి తననితాను తిట్టుకుంది.

ఇంతలో ఎవరో పిలవడంతో కూతుర్ని తింటూండమనిచెప్పి కిందకెళ్ళింది.

పది నిమిషాల తర్వాత వచ్చిచూస్తే రెండు కేరియర్లు ఖాళీగా ఉన్నాయి ... విస్తరి పారేసి మంచినీళ్ళు తాగుతోంది స్వప్న.

మాధవి నిర్ఘాంతపోయింది.

ఎనిమిదేళ్ళు వచ్చినా, 'ఇది తాత ముద్ద ఇది బామ్మ ముద్ద' అని బుజ్జగించి తినిపించడం తప్ప ఏనాడూ స్వప్న తనకితాను ఇలా తినడం జరగలేదు. పైగా రెండు కేరియర్ల పదార్థాలు తిందంటే మతిపోయింది మాధవికి.

పోనీ ఎవరైనా ఫ్రెండ్‌కూడా తిన్నారంటే అక్కడ ఆ పిల్లతప్ప మరెవ్వరూలేరు.

''ఛీ! ఛీ! బిడ్డ తిండినిగురించి ఇలా అనుకోవడమేమిటి!'' తనని తానే విసుక్కుంది.

''ఇంత ఆకలిగాఉందని భర్తకి తెలిస్తే?'' అనుకున్న మాధవి హడలిపోయింది.

కూతుర్ని మెల్లగా కిందికి పంపేసి కేరియర్‌లు కిందికి తీసికెళ్ళిపోయింది.

* * *

''బామ్మా!...''

''ఏమిటి తల్లీ?'' పిల్చినట్లా వచ్చిన స్వప్నని తన పక్కలో కూర్చోపెట్టుకుంటూ అంది రాజశేఖరం తల్లి.

''బామ్మా!... నాకు ఆకలిగా ఉంది బామ్మా!''

చటుక్కున లేచి కూర్చుంది బామ్మగారు.

''ఏమిటీ ... ఆకలేస్తోందా?'' అంటూ.

''అవును బామ్మా! బోల్డు ఆకలేస్తోంది!'' గారంగా అంది స్వప్న.

''అన్నం తిన్లేదూ?'' తెల్లబోతూ అడిగిందావిడ.

''ఉహూఁ!''

''బిడ్డకి అన్నం పెట్టకుండా ఏం పాటు పడుతోందో మీ అమ్మ? పద!'' కోపంగా లేచింది బామ్మగారు.

''వద్దు బామ్మా! ఇందాక భోంచెయ్యడానికి అలా కూర్చున్నానో లేదో మా ఫ్రెండ్ నీరజ వచ్చింది. నేను లేచేశాను. నేను అన్నం ముందునించి లేవడం అమ్మకి తెలియదు. అమ్మనేం అనకు!'' ముద్దుగా అంది స్వప్న.

''ఊఁ! పద! బిడ్డకి ఎంత ఆకలేస్తోందో కూడా చూసుకోరు ... ఎందుకు ఇందరుండీ!'' గొణుక్కుంటూ స్వప్నని చంకనేసుకుని వంటింటికేసి నడిచింది బామ్మగారు.

* * *

''నాన్నా!''

''ఏమిట్రా?'' రాజశేఖరానికి కూతుర్ని ''ఏరా'' అనడం అలవాటు.

''నాకు ... ఆకలేస్తోంది నాన్నా!'' అమాయకంగా అంది స్వప్న.

తృళ్ళిపడ్డాడు రాజశేఖరం.

''అన్నం తిన్లేదూ?'' కంగారుగా అన్నాడు.

''ఉఁ హూఁ!''

''మాధవీ!'' కోపంగా పిలవబోయాడు భార్యని.

''నాన్నా! అమ్మని పిలవద్దు'' అని గబగబా అంది స్వప్న.

''ఏం?''

''ఇవాళ నాకు నువ్వే అన్నం పెట్టాలి!'' తండ్రి చేతిని గుంజుతూ అంది స్వప్న.

''అమ్మేదీ?''

''విడిదిలోకెళ్ళింది.''

''సరే ... పద!'' కూతురి చెయ్యి పట్టుకుని వంట ఇంట్లోకి నడిచాడు రాజశేఖరం.

* * *

''అమ్మమ్మా!''

''ఏమిటె స్వప్నా?'' నవ్వుతూ చూసిందావిడ.

''ఏం చేస్తున్నావ్?''

''పడుకున్నానే తల్లీ! ముసలాళ్ళంకదా! తింటే ఆయాసం, తినకపోతే నీరసం!'' నవ్వింది స్వప్న అమ్మమ్మ.

''అమ్మమ్మా! నాకు ఆకలేస్తోంది!'' మెల్లగా అంది స్వప్న.

కొయ్యబారిపోయిన అమ్మమ్మగారు తేరుకుని చటుక్కున లేచి నిల్చుంది.

* * *

సాయంత్రం అయిదు గంటలయింది.

ముత్తయిదువులు మేజువాణికి ఏర్పాటు చేస్తున్నారు.

కన్నెపిల్లలు ముస్తాబు ప్రారంభించారు.

పందిట్లో పెద్దలు కాఫీలు సేవిస్తున్నారు.

''''ఇదిగో మాధవీ!... స్వప్నని లా తీసుకురా! ఈ వడ్డాణం దానికి పెట్టాలి. పిచ్చి సన్యాసి... బైటికెడుతుందేమోనని తీసి దాచాను. ఆ కంచి లంగా కట్టుకుని ఇది పెట్టుకుంటుంది!'' అంది స్వప్న బామ్మగారు.

''ఇదిగో మంగమ్మగారూ!... స్వప్న అక్కడుంటే ఇలా పంపండి!'' పూలు మాల కడుతున్న మాధవి కూతుర్ని పిల్చేపని వంటావిడ కప్పజెప్పింది.

''అలాగేనమ్మా!... భోజనం కాగానే పంపుతాను!'' అంది మంగమ్మగారు.

''ఇప్పుడేం భోజనం!... ఏదో ఆటల్లోపడి ఉంటుంది వెళ్ళి చూడండి!'' అంది మాధవి పూలమాల పెళ్ళికూతురు తల్లో పెడుతూ.

''లేదమ్మా! ఇప్పుడేగా నేను వడ్డించి వచ్చింది! తినగానే పంపుతాను!'' అని వెళ్ళిపోయిందావిడ.

తృళ్ళిపడ్డారంతా.

''అన్నం తిన్నదిగా'' అయోమయంగా అంది మాధవి.

''ఎక్కడ తింది? విస్తరి ముందు కూర్చోగానే ఎవరో స్నేహితురాలొస్తే లేచి పోయిందిట! . అయినా పసిది అన్నం తిందో లేదో కాస్త చూసుకోరూ?... అందుకే నేను తీసుకెళ్ళి పెట్టించాను'' అంది స్వప్న బామ్మ.

''అదేమిటమ్మా! దానికి అన్నం నేను కదా పెట్టించింది! పిచ్చిపిల్ల! మీరంతా హడావిడిగా ఉంటే నన్నొచ్చి అడిగింది!...'' అదోలా అన్నాడు రాజశేఖరం.

''అదేమిట్నాయనా! నువ్వు పెట్టించడమేమిటి? పిచ్చికొరివి!...ఎంతాకలితో వుందో.. చక్కగా తింది!... నా కళ్ళే ఫడతాయేమో అని ఉప్పుకూడా తీశాను'' అంది స్వప్న అమ్మమ్మగారు

''అదేమిటమ్మగారూ! ఇప్పుడేగా ఆకలిగా ఉందంటే అన్నీ తీసికెళ్ళి మేడమీద వడ్డించి వచ్చాను'' అంది మంగమ్మగారు.

అందరికీ మతులు పోయాయి.

వివరంగా మాట్లాడుకుంటే స్వప్న మధ్యాహ్నం నుంచి పదిసార్లు అన్నం తిన్నట్టు తేలింది.

అంతే కాదు... ఒకరు పెట్టినట్టు మరొకరికి తెలియకుండా జాగ్రత్త పడిందని కూడా తెలిసింది!

మాధవి వెన్నులోంచి ఒణుకు బైల్దేరింది.

''స్వప్నకేమైంది? బ్రతిమాలితే గానీ ముద్ద నోటపెట్టని పిల్ల ఎంత ఆకలైతే మాత్రం ఇన్నిసార్లు ఎలా తింది? ఏ గాలైనా సోకలేదు కదా!...'' అనుకుని ఒణికిపోయింది.

గబాల్న లోపలికెళ్ళబోతున్న భార్యనాపాడు రాజశేఖరం.

''లేదండీ! నాకేదో భయంగా వుంది! ... ఇందాక నేను పెట్టినప్పుడే దాని దెయ్యపు తిండి చూసి హడలిపోయాను కానీ ...'' మాధవికి మాట రావడం లేదు.

''నువ్వేం కంగారు పడకు!.... '' అని మెల్లగా మేడమీదికి దారి తీశాడు రాజశేఖరం.

మాధవి అనుసరించింది.

మిగతా వారు అలా నిల్చుండిపోయారు. ఇద్దరూ మెల్లగా వెళ్ళి చాటునించి కూతుర్ని గమనిస్తున్నారు

స్వప్న నిండిన విస్తరి ముందు కూర్చుని

ఫెయిలైన/డిటెయిన్/డిబార్ కాబడిన విద్యార్థులకు

శుభవార్త!

15 సం. పైబడినవారు లేదా ఎస్. ఎస్. సి. ఫెయిలైనవారు ఇంటర్‌కు (ఒక సిట్టింగ్) కూర్చొనవచ్చును. అన్ని యూనివర్శిటీలు మరియు కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలచే గుర్తింపబడినది. వివరాలకు స్వయంగా సంప్రదించండి. ★ రు. 5/– M.O. ద్వారా పంపండి.

S. V. Colege of Correspondence,
3-6-541/2, Lane Opp. Gayatri Bhawan,
Himayat nagar, HYDERABAD-500029.
B.O, 4-8-66, Near Old Bus Stand,
PEDDAPALLI-505172, Karimnagar.

నూతన యవ్వనం పొందండి! సంతానవంతులు కండి. చర్మవ్యాధుల నుండి విముక్తులు కండి. హస్త ప్రయోగమువలన కలుగు నరముల బలహీనత, శీఘ్ర స్ఖలనము, అంగము చిన్నదగుట, అవసరకాలమందు అసంతృప్తి, సంతానము లేకపోవుట, సమస్త చర్మవ్యాధులకు అద్భుత చికిత్స! పోస్టుద్వారా చికిత్స కలదు.

"క్యాంపులు" :— ప్రతి ఆదివారం 'భీమవరం' షణ్ముఖ లాడ్జిలో ఉదయం 8 గం. నుండి సాయంత్రం 6—30 గం. వరకు. ప్రతినెల 1 మరియు 16 తేదీలలో 'రాజమండ్రి' హోటల్ అప్సరలో మధ్యాహ్నం 12 గం. నుండి రాత్రి 9 గం. వరకు.

డా॥ డి. మార్కండేయులు, ఆయుర్వేద భిషక్,

సెక్స్ & స్కిన్ స్పెషలిస్ట్, పార్కురోడ్, *గుడివాడ*-521301 ★ ఫోన్స్ : 522 & 540.

రుధిరోద్గారిలో డీలక్స్ వారి
నూతన కానుకలు!

అగ్నిశిఖ	వాసిరెడ్డి సీతాదేవి	15.00
ఊరిత్రాడు	"	8.00
విధివినోదం	లక్ష్మి	18.00
పగిలిన పడవ	మాలతీచందూర్	14.00
ప్రేమకిరీటం	పాటిబండ్ల విజయలక్ష్మి	12.50
వైశాలిని	నగశిరోమణి	14.00
మరో అమ్మాయి కథ	నగ్నభైరవ	7.50

మరియు
(ఆంధ్రుల అభిమాన రచయిత్రి)
మాదిరెడ్డి సులోచనగారి
మామూలు మనిషి. 12.50

మీరు చదివారా!
విడుదలైన అనతికాలంలోనే 12,000 కాపీలకు పైగా
అమ్ముడయిన .... బ్ర॥ శ్రీ॥ మధిర సుబ్బన్న దీక్షితులుగారి
కాశీమజిలీకథలు 12 భాగములు | ఒక్కొక్క భాగం... 20.00
విడి విడిగా గాని, మొత్తం సెట్టుగా గాని లభించును.

డీలక్స్ పబ్లికేషన్స్ ఏలూరు రోడ్.

ఆకలి

ఓ నిమిషం అదోలా ఆలోచించింది. ఆ తరువాత ఓ జిలేబీ ముక్క తుంచి నోట్లో వేసుకుంది.

మాధవిలోనూ, రాజశేఖరంలోనూ టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది. ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

స్వప్న మెల్లగాలేచి అటు ఇటు చూసింది. ఎవరూ లేరనుకున్న తరువాత విస్తరి పక్కనే ఉన్న పళ్ళెంలోకి జాగ్రత్తగా తీసి అడుగులో అడుగు వేస్తూ ఆ విస్తరిని పిట్టగోడ దగ్గరికి తీసికెళ్ళి విస్తరి కింద పడేసేసింది.

రాజశేఖరం దంపతులు కొయ్యబారిపోయారు.

కూతురికి మతిపోయిందేమో అనుకున్న మాధవి ఒక్క అంగలో ఆ పిల్ల దగ్గరికొచ్చిపడింది.

హటాత్తుగా తల్లితండ్రుల్ని చూసిన స్వప్న బిత్తరబోయి, ఆపై తల్లిని కావిలించుకుని భోరుమంది.

రాజశేఖరం చరచరా పిట్టగోడ దగ్గరికెళ్ళి కిందికి చూశాడు.

అతనికంతా అర్థమైంది.

మెల్లగా కూతురి దగ్గరి కొచ్చి —

"అమ్మా! స్వప్నా! ..." అన్నాడు మృదువుగా.

బెరుగ్గా చూసింది స్వప్న.

"ఎందుకమ్మా అలా పడేశావ్ ?" అనునయంగా అన్నాడు.

"నాన్నా!.. " అంటూ అతన్ని చుట్టేసింది స్వప్న.

పసి మనసులో పేరుకున్న బాధ అర్థమైందతనికి. కూతురి వెన్ను నిమురుతూ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

స్వప్న దుఃఖం కాస్త తగ్గాక —

"ఆఁ!... ఇప్పుడు చెప్పు! .. ఎందుకలా చేశావ్ ?" అన్నాడు రాజశేఖరం

"నాన్నా!... పాపం! వాళ్ళందరికీ బోల్డు ఆకలేస్తోంది, అందుకే.. " ఆ పిల్ల మాట పూర్తి కానేలేదు—

"అలా అయితే పిల్చి పెట్టాలేగానీ— పైనించి కిందికిపడేస్తే అంతా మట్టిపాలుకాదూ?" అన్నాడు సున్నితంగా మందలిస్తూ.

"అదికాదు నాన్నా! వాళ్ళు దొంగలుకదా అందుకని..."

"దొంగలా ?..." ఆశ్చర్యంగా చూశాడు రాజశేఖరం.

"అవును నాన్నా! వాళ్ళు దొంగలట!... నా నగలన్నీ దొంగిలిస్తారుట!" భయం భయంగా చూస్తూ అంది స్వప్న.

"ఎవరు చెప్పారు ?..."

"అమ్మే!... చూడ్డానికలా ఉంటారుగానీ పిలుచిక్కితే ఏది కనిపిస్తే అది పట్టుకు

పోతారట ! ... కదమ్మా ?" అంది తల్లికేసి చూస్తూ.

చటుక్కున మాధవి కూడా కిందికి చూసింది. ఆమెకూ్కడా సంగతి అర్థమైంది.

"మరైతే... ఆ దొంగలకి ఎందుకు అన్నం పెట్టారి ?" కుతూహలంగా అన్నాడు రాజ శేఖరం.

"నిజమే !... కానీ... వాళ్ళకెంతో ఆకలేస్తోంది నాన్నా !... అంతేకాదు... పాపం ! వాళ్ళకో చిన్న పాపాయి కూడా ఉంది ! ... దానికూ్కడా పారేసిన కారం మెతుకులు పెట్టారు. పాపం! మంట పుట్టదూ?" అమాయకంగా అంటున్న కూతుర్ని చూసి తెల్లబోయాడు రాజ శేఖరం.

"మరి ఆ పాపాయి తిన్నాదా ?" తడి ఆరి పోతున్న గొంతులో అన్నాడు.

"ఆఁ !... ఏడుస్తూనే తిన్నది. ఒకసారి పలమారి ఉక్కిరిబిక్కిరై పోయింది. అయినా ఆ కారం అన్నమే తిన్నది ! పాపం ! ... ఎంతాక లేసిందో !..." చిన్నారి స్వప్న కళ్ళనిండా నీళ్ళూరాయి.

రాజశేఖరం భార్యకేసి చూశాడు.

మాధవి ముఖం పాలిపోయింది !

వెంటనే నిన్న సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

* * *

పెళ్లివారింట్లో అందరి భోజనాలు అయి పోయాయి.

పందిట్లో పిల్లలతో ఆడుకుంటున్న స్వప్న ఓ వింత దృశ్యాన్ని చూసింది

భోజనాలు అవగానే వంటవాళ్ళు విస్తళ్ళు తెచ్చి ఇంటి పక్కన మురిక్కాలవ దగ్గర పడేశారు.

వెంటనే నలుగురైదుగురు పరిగెత్తుకొచ్చి ఆ విస్తళ్ళన్నీ గబగబ ఓ పాతగుడ్డలో మూటలా కట్టుకుని కొంచెం దూరంగా తీసికెళ్ళారు.

అక్కడ చిన్నా పెద్దా కలిసి మరో పదిమంది ఉన్నారు.

మూట విప్పి, అందరూ ఆకుల కంటిన అన్నం, కూరలు, వగైరాలన్నీ తుడుచుకుని ఆప్యాయంగా తింటున్నారు.

పసివాళ్ళకూ్కడా ఆ ఎంగిలి కారం మెతుకులే నోట కుక్కుతున్నారు.

మొత్తం తుడిచేసిన ఆ విస్తళ్ళని ఓ మూల పారేసి మళ్ళీ ఆశగా పెళ్ళింటికేసి చూస్తూ కూర్చున్నారు.

ఆ దృశ్యం అంతా చూసిన స్వప్న పసి మనసంతా ఆదోలా దిగులుగా అయిపోయింది.

మెల్లగా తల్లి దగ్గరికొచ్చింది—"అమ్మా!" అంటూ.

పని వత్తిడిలో ఉన్న మాధవి –

"ఏమిటి ?" అన్నట్టు చూసింది.

"అమ్మా ! ... "

"ఏమిటే ? ... "

"పాపం ! మనం వాకిట్లో పారేసిన విస్తళ్ళన్నీ తీసుకుని, అందులో పారేసినవన్నీ తింటున్నారమ్మా !" అంది స్వప్న బాధగా.

"ఎవరే?"అయోమయంగా అంది మాధవి.

"ఎవరో ముష్టివాళ్ళు !"

"పోన్లే !"

"అది కాదమ్మా ! మురిక్కాలవ దగ్గర మట్టిలో పడేసినవి తింటే వాళ్ళకి జబ్బు చెయ్యదూ ?" అమాయకంగా అంది స్వప్న.

"ఉఁ హూ ! చెయ్యదు" అంది మాధవి పరధ్యానంగా.

"ఎందుకు చెయ్యదు. మూత లేనివి తింటేనే జబ్బులొస్తాయని చెప్పారు మా టీచర్. అలాంటిది మురిక్కాలవ దగ్గర పడేసినవి తింటే జబ్బులు రావేంటి ? అయినా వాళ్ళకి అలా తింటానికి అసహ్యం వెయ్యదూ ?" అంది స్వప్న.

కూతురి ప్రశ్నలకి తెల్లబోయిన మాధవికి క్షణం నోట మాట రాలేదు.

"ఏమ్మా ! వాళ్ళలా ఎందుకు తింటారు?" మళ్ళీ అడిగింది స్వప్న.

"వాళ్ళకి ఆకలేస్తుంది !... అందుకే అలా తింటారు !" అంతకన్నా ఏం చెప్పాలో తోచ లేదు మాధవికి.

"ఆకలేస్తే వాళ్ళింట్లోనే తినమ్మగా ? వాళ్ళ పాపాయి ఎంచక్కా హార్లిక్స్ ఇవ్వొచ్చుగా... అంత చిన్నప్పుడే అన్నం పెట్టకూడదని డాక్టరంకుల్ చెప్పలేదూ ?" స్వప్న కళ్ళలో కుతూహలం !

"ఉఁహూఁ !... వాళ్ళకి ఇంట్లో అన్నం ఉండదు ! హార్లిక్స్ అంతకన్నా ఉండదు !"

"ఏం ?..."

"వాళ్ళు బీదవాళ్ళు !" మెల్లగా అంది మాధవి.

"అంటే ?...

"వాళ్ళకి అస్సలు డబ్బుండదు !"

"ఓహో !... అయితే.. అమ్మా ! .. వాళ్ళెందుకు అంత బీదగా ఉన్నారు?" అమాయ కంగా మరో ప్రశ్న వేసింది స్వప్న.

"అదంతేలే !" విసుగ్గా లేవబోయింది మాధవి.

"అమ్మా ! మనకి బోల్డు డబ్బుందిగా... మనం కాస్త వాళ్ళకిస్తే వాళ్ళూ గొప్పవాళ్ళౌతారుగా... ఎంచక్కా వాళ్ళ చిన్న చిన్న పాపాయిలకి పాలుపట్టొచ్చు !"

"ఎంతమందికిస్తాం ? అలాంటి బీదవాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు !" అర్థం అయేలా చెప్పాలని ప్రయత్నించింది మాధవి.

"మనలాంటివాళ్ళూ చాలామంది ఉన్నారుగా అందరూ ఇస్తే సరి !"

దీనికేం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు మాధవికి.

"అలాగే ! నువ్వు పెద్దయ్యాక ఇద్దువు గానిలే !" నవ్వుతూ తేల్చేసింది.

"అమ్మా !..." నసిగింది స్వప్న.

"మళ్ళీ ఏమిటే ?"

"వాళ్ళందరికీకూడా అన్నం పెడదామమ్మా! పాపం !... ఆకలేస్తోందేమో !" జాలిగా అంది స్వప్న.

"అదెలా కుదురుతుంది ?"

"ఏం ? ఎందుక్కుదరదు ? మనింటికి బోల్డు మంది భోజనానికొచ్చారు కదా, అలాగే

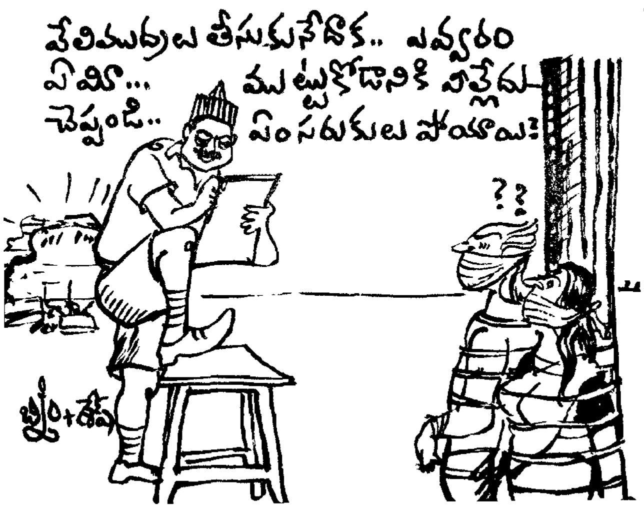

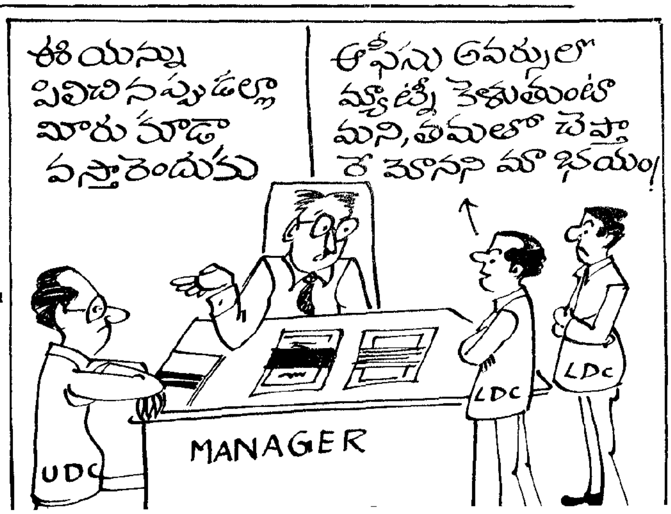

GANAPATHI MARKET 11-54-38, GULAB CHAND LANE, SIVALAYAM St. VIJAYAWADA-1

TOURS :

సింగపూరు : గ్రూపు టూరు – Date – JUNE 17
సిలోను : గ్రూపు టూరు – Date – JULY 15
సింగపూరు : గ్రూపు టూరు – Date – AUGUST 5
లండన్-పారిస్-రోము: గ్రూపు టూరు- Date - DECEMBER 10

Interested Persons Contact Us We Will Arange Passport-Flight tickets - Rail Travel Service - Pleasure Tour With Us.

Regular Shopping Tours to Ceylon.

భారతి

సాహిత్య
మాసపత్రిక

తెనుగువారి
సంస్కృతికి
ప్రతిబింబం

విడి పత్రిక: రూ. 4-00

మరికొందరు ఎచ్చారనుకుందాం.'' వేడికోలుగా అంది స్వప్న.

"స్వప్నా !...''చిరాగ్గా అంది మాధవి.

"కాదమ్మా ! ... నగల్లేకపోతే పరవాలేదు. పట్టులంగాల్లేకపోయినా పరవాలేదు... కానీ.. పాపం ! అన్నం లేకపోతే ఎలాగమ్మా !.. ఆకలెయ్యదూ?'' మళ్ళీ జాలిగా అంది స్వప్న.

ఆ పిల్ల కంట్లోని నీరు చూసిన మాధవి క్షణం చలించిపోయింది. వెంటనే తమాయించుకుని –

''ఛ! ఛ!... చిన్నపిల్లని నీకెందుకే ఈ గొడవలన్నీ ? వెళ్ళి ఆడుకో! పో!'' అంటూ గట్టిగా అనేసి బైటికెళ్ళిపోయింది.

* * *

మాధవి మనసంతా భారంగా అయిపోయింది. పసిమనసు ఇంత లోతుగా ఆలోచిస్తుందని ఊహించలేదామె.

''వాళ్ళకోసమేనా నువ్వు ఇన్నిసార్లు ఆకలంది ?'' మెల్లగా అంది.

''అవునన్నట్టు తల ఊపింది స్వప్న.''

''మరి వాళ్ళు నువ్వు పడేసినవన్నీ తీసుకున్నారా ?''

''ఆఁ!... కానీ వంటవాళ్ళు మరీ మురిక్కాలవ పక్కనే పడేశారమ్మా!... పాపం !... వాళ్ళు తీసుకుంటుంటే కుక్కలు కూడా కరవబోయాయి !'' కళ్ళలో నీరు తిరుగుతూ ఉండగా అంది స్వప్న.

మాధవి సిగ్గుతో కృంగిపోయింది. విషయం విన్న రాజశేఖరం కూడా నొచ్చుకున్నాడు.

''పసిదానికున్న దయ, జాలి మనకి లేవు ! ఎంతమందిని పిల్చి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో పెట్టినా ఏదో ఓ వంక పెట్టి మరీ పోతారు కొందరు పెద్దలు. కానీ... గుప్పెడు పచ్చడి మెతుకులు పెడితే ఆకలి తీర్చినందుకు మనస్ఫూర్తిగా ఆశీర్వదిస్తారు వీళ్ళు !'' బాధగా అన్నాడు.

''అవును !'' అన్నట్టు తలవూపి –

''ఇదిగో మంగమ్మగారూ ! ఈ పక్కన తోటలో విస్తళ్ళు వేసి వాళ్ళకు వడ్డించండి !'' అంది మెట్లమీద నిల్చున్న వంటావిడతో.

''అమ్మా !'' ఆనందంగా అంది స్వప్న.

''అవునమ్మా ! వాళ్ళందర్నీ పిల్చి కడుపు నిండా అన్నం పెడదాం'' కూతుర్ని పొదివి పట్టుకుని అంది మాధవి.

స్వప్న కళ్ళు వింతగా మెరిశాయి !

ఆ పసిపిల్ల తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకుని ఒక్క పరుగున వీధిలోకి వెళ్ళింది వాళ్ళందర్నీ భోజనానికి పిలవడానికి.

పసిమనసులోని దయాగుణానికి పొంగిపోతూ అలా నిల్చుండిపోయారు మాధవి, రాజశేఖరం.★